

Abans que Museus, Escoles

S'ha presentat a l'Excm. Ajuntament una instància encaminada a obtenir un Museu per la ciutat. El Consistori s'ha manifestat conforme amb l'idea i a ben segur, l'Ajuntament despendrà uns milers de pessetes en l'habilitació de la Presó preventiva de Granollers, per a instal·lar-hi un cop degudament arranjat, el futur "Museu de Granollers i del Vallès oriental".

Nosaltres, no tindriem res a objectar de l'idea aquesta, si Granollers hagués resolt satisfactoriament el problema de la manca d'escoles i àdhuc altres problemes de suma importància, com les cloaques, sanitat i aigua.

Es vol crear un Museu que no dubtem pot tenir interès per part dels homes cultivats i estudiosos. Es vol crear un Museu que fins i tot pot donar nom i glòria a la ciutat. Però mentretant, quan hom descobreixi les interioritats del nostre poble, s'adonarà que s'ha adornat la nostra donzella molt bonica per a lluir a fora, però que s'ha deixat molt bruta per dintre. Davant de les indefugibles i doloroses realitats dels problemes que ens afecten, no queda altre remei de senyalar la conveniència, que **ABANS DE FER MUSEUS, S'HAN DE CONSTRUIR ESCOLES.**

Sense instrucció no hi ha disposició per a passar hores en els Museus, estudiant amb capteniment i devoció les obres artístiques, històriques i arqueològiques que s'hi exposen.

El Museu, en el cas del nostre poble, és un luxe. Les escoles, en canvi, són una necessitat. I mentre la totalitat de la nostra mainada no tingui un lloc digne i adequat per a rebre els beneficis de l'ensenyança, és una quimera, realitzar obres de més volada, que comporten essencialment una preparació adequada i una disposició basada, precisament, en els fonaments de la cultura.

¿Com volem que els nostres infants, demà fet homes, concorrin al Museu, si els deixem avui abandonats, sense poder anar a l'escola?

Granollers, ha de preocupar-se, abans que tot, de bastir el Col·legi que ens manca. Els tres cents infants que per falta de local es troben privats de l'ensenyança no poden quedar relegats a segon terme. L'instrucció dels nostres petits és abans que tot. No poden esperar-se ni un moment més. El Museu pot i deu esperar-se.

Un Museu és un centre formidable de cultura, però no és d'un interès vital. La major part de la gent no ha estat mai a

cap Museu i no n'ha sentit cap necessitat d'anar-hi. ¿A què es degut això? A la falta d'instrucció, a la falta de preparació, senzillament.

FEM ESCOLES. Cultivem la gent. Celebrem conferències de caràcter eminentment cultural i artístic, i quan la gent no deixi ni un sol seient buit en els actes que es celebrin, i no miri amb ànsia el rellotge en temor de què el conferenciant no s'excedeixi, i el públic escolti àvidament, i tots plegats sentim la necessitat d'aprendre i escoltar com si fos un regal de l'ànima, llavors, en bona hora, fem un Museu, la gent es trobarà preparada i podrà comprendre les obres instal·lades i passarà estones estudiant i fent comparances, investigant minuciosament, amb el noble objecte de formar-se una cultura.

No s'ha de començar la casa per la teulada. Mirem abaix. Mirem als humils. Mirem aquests pobres infants que se'ls nega, fins i tot, el pa de la seva elemental educació. Van errants pels carrers. No tenen escola on arrecerar-se. I mentretant, els senyors museïstes, tindran Museu, un Museu humil però ben acondicionat, un Museu que al cap de l'any restarà amb la incondicional presència de mitja dotzena de persones i amb la total indiferència dels demés, que amb un sol cop de veure'l i satisfeta la natural curiositat, mai més no es recordaran del Museu i de les valors que s'hi estatgin.

La meua feina no és la de rebentar Museus. No combrego les idees de Dalí. No soc futurista, ni avantguardista, ni super-realista. He passat pels Museus de Barcelona, hores i més hores, contemplant i admirant el tresor artístic que s'hi guarda. Barcelona és una població d'un milió d'habitants i dintre les sales dels Museus, les persones visitants, no ens hi entrebancavem. Granollers, no serà cap excepció a la regla, podeu ben creure-ho.

Algú dirà que un Museu, és un lloc de meditació i d'estudi i que no comporta una afluença nombrosa de visitants...

Precisament, perquè el nostre Museu podrà satisfer, tant sols, les ànsies espirituals de uns quants, per això volem, que aquests quants, es sacrificuin, temporalment, en profit de la educació dels que són més. Són centenars els infants que ho necessiten.

Abans que Museus, volem escoles. Ho reclamem pels fills de Granollers, pels nostres petits infants, que tenen més dret que ningú, que el nostre Excm. Ajuntament els atengui i els escolti.

JOSEP FONT I DE FALGÀS

DE COL·LABORACIÓ

Breu estudi sobre l'estructura orgànica de l'organització política estatal d'Espanya

L'organització política estatal d'Espanya és a base del règim parlamentari constitucional. Segons la Constitució vigent es destriuen del Poder públic de l'Estat, les següents branques: la legislativa, la executiva, la judicial i la moderadora, les quals corresponen respectivament a les Corts o Congrés dels Diputats, al Govern, als Tribunals de Justícia i al President de la República. La potestat legislativa resideix en el Poble que l'exerceix per mitjà de les Corts o Congrés dels Diputats (art. 51). El Poble nomena per sufragi universal igual, directe i secret als seus representants en el Parlament (art. 52), poguent ésser elegits tots els ciutadans de la República majors de 23 anys, sense distinció de sexe ni d'estat civil (art. 53).

D'aquests tres articles de la Constitució se'n desenvolupa tota la vida política del país: Del Congrés ha nascut la Presidència de la República i del Congrés naixeran els futurs matisos de Govern que han de dirigir l'administració pública de l'Estat, puix si bé la Constitució faculta al President de la República perquè nomeni i separi lliurement al Cap del Govern i a proposta d'aquest, als Ministres (art. 75), pràcticament ço que fa és encarregar la formació de Govern a persona que a més de tenir la seva confiança, la té també de la Cambra, i aleshores aquesta persona que després assumeix la funció de Cap del Govern o President del Consell de Ministres, comença les consultes a fi de distribuir les carteres ministerials del Gabinet que portarà el seu nom, prèvia ratificació de confiança de les Corts. El President del Consell i els Ministres tenen veu en el Congrés encar que no siguin diputats, no poguent excusar llur assistència a la Cambra quan siguin per ella requerits (art. 63). El Govern i el Congrés dels Diputats tenen l'iniciativa de les lleis (art. 60).

De manera que les lleis o bé les proposen els diputats —que solen representar una fracció política en el Parlament— o bé les projecta el Govern en Consell de Ministres; però en tot cas per a que puguin ésser promulgades pel President de la República han d'ésser abans aprovades per majoria absoluta de les Corts. El Poble es fa les lleis; el President de la República les posa en vigor i el Govern les porta a cap, fent-se'n responsable davant les Corts.

El Govern, però quan la Cambra l'hi ha ratificat la seva confiança gaudeix d'una certa autonomia en l'administració pública del país i els Ministres responen individualment a les Corts de llur gestió ministerial i solidàriament de la política general del Govern (art. 91). El President del Consell i els Ministres formen el Govern de la Nació (art. 86) i seran nuls i sense força d'obligar els actes i mandats del President de la República que no vagin refrendats per un ministre que per aquest sol fet assumeixen la plena responsabilitat política i civil i participen de la criminal que d'ells pot derivar-se (art. 84).

Com es veu, doncs, el President de la República, fora de la facultat que li confereix la Constitució de disoldre les Corts —i encara per decret motivat, que serà després examinat sobre la seva necessitat en la primera sessió de les noves Corts i quin vot desfavorable per la majoria absoluta de la Cambra porta anexa la seva destitució (article 81)— no pot jamai dictar decrets dictatorials i absoluts. Podrà en casos d'urgència i excepcionals quan les Corts no estiguin reunides i encara a proposta unànime del Govern i amb